

Paraules per la Pau

Full informatiu Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

núm. 90

febrer 2009

CONCENTRACIONS PER ATURAR LA MASSACRE A GAZA

Materials de pau

Amadeo López

Deconstruim la guerra

Volem que en aquest quadern trobeu la informació mínima per introduir els alumnes en la complexitat de les guerres. Però el nostre objectiu final no pot ser adquirir coneixements sobre les guerres. Els nostres objectius són més vitalistes i pretenem que les informacions que aquí trobareu ajudin els alumnes a prendre compromisos i reafirmar conviccions.

Un dels nostres objectius és que els alumnes prenguin consciència que totes les persones podem ser potencials actors o víctimes de les guerres.

Però també hem de ser conscients que aquells que callen o no volen saber estan contribuint i són còmplices malgrat que no agredeixin directament ningú, ja que sense la passivitat de milers o milions de persones no seria possible la guerra.

Però a l'igual que tots nosaltres formem part del problema, tots nosaltres també formem part de la solució, la solució a les guerres està en nosaltres, en les persones, en cadascuna de les persones, en com vivim, en com pensem, en com ens relacionem... Per això aquest treball té com a segon objectiu intentar que els alumnes rebutgin la idea de la guerra.

Esperem que us sigui d'utilitat. (de la introducció del llibre)

ISBN: 9788439378396
 Col·lecció: "Apunts de Pau i Drets Humans", 1
 Edició: Generalitat de Catalunya
 Autors: Francesc Benítez, Tica Font, Pere Ortega, Alejandro Pozo
 (Centre d'Estudis per a la Pau JM Delàs de Justícia i Pau)

Deconstruir la guerra

Francesc Benítez
 Tica Font
 Pere Ortega
 Alejandro Pozo

Conselleria de Cultura, Patrimoni i Turisme
 Departament d'Ensenyament
 Departament de Justícia i Pau

Generalitat de Catalunya
 Departament d'Educació

"Paraules per la Pau" publicació de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau
 D.L.: T-1274-2005

Equip de redacció: col·lectiu Tarragona Patrimoni de la Pau, Edita: Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.

Recordeu que per contactar amb la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau ens podeu trobar cada primer diumenge de mes a Paraules per la Pau i cada dilluns, a les 8 del vespre, a Rambla Nova, 97-2n També ens podeu enviar un email a tgnapau@tarragona.tinet.org o trucar al 977221458 (hi ha contestador).

web: <http://usuaris.tinet.org/tgnapau> email: tgnapau@tinnet.org

La redacció del full no es responsabilitza de l'opinió dels col·laboradors

COMMONS DEED

Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 2.5
 Espanya

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra i fer-ne obres derivades

Amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador. Citant la procedència Full informatiu Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.

No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Compartir amb la mateixa llicència. Si altereu o transformeu aquesta obra, o en genereu obres derivades, només podeu distribuir l'obra generada amb una llicència idèntica a aquesta.

PALESTINA, I "NOSALTRES" QUE L'ESTIMEM TANT

Pau Gomis

No és nou que el genocidi que pateix el poble palestí sempre ha despertat simpaties entre els catalans. La brutal agressió del exercit israelià ens ha despertat el nostre esperit més solidari i compassiu envers les víctimes. Ens escandalitzem, ens indignem i sortim al carrer. De vegades perquè sembla que és l'únic que podem fer. El 10 de gener, a corre cuita, es va convocar una concentració per expressar el nostre rebuig a aquesta situació inhumana i de fragant injustícia. Hi havia força gent, nosaltres, benestants, benpensants, tant dignes i sovint políticament correctes i un ampli col·lectiu, potser el 50%, d'origen àrab, potser per primera vegada a Tarragona. Jo tenia el privilegi d'estar allà el mig i comprovar en primera persona que tots els éssers humans som iguals, o no. Però quan van començar a cridar en la seva llengua, a part de no entendre'ls, o potser per això, es van disparar alguns llums d'alarma. Hi havia cert rau-rau a que protagonitzessin l'acte, i es va suggerir dir alguna cosa per megafonia per evitar-ho. Després de manera espontània va arrancar una manifestació, malgrat que al

davant anava la pancarta unitària portada per dones, qui realment la encapçalava era la comunitat àrab amb la seva pancarta i, com no, cridant els seus eslògans "Ala és gran", (cosa metafísicament discutible) i moltes persones (benestants i benpensants) van abandonar la marxa. No sé que més van cridar, perquè no els entenia, però igual eren versicles del Alcora o crides a la guerra santa. Estaven realment desfermats, assolint un merescut protagonisme després de molts anys d'invisibilitat. Invisibles en treballs de merda, treien la nostra merda o construint les nostres cases de merda. La situació del poble palestí feia sortir legítimament tota la ràbia continguda, esdevenint una catarsi col·lectiva. Molts de nosaltres vam ficar mala cara, altres que no havien marxat abans van marxar ara, i els que ens vam quedar estàvem, si més no, incòmodes. Volem que vinguin els immigrants a les manifestacions, però volem que vinguin com nosaltres diguem o com ens agradaria. Però dins d'aquesta col·lectivitat hi ha un profund sentiment religiós, que molts no

compartim en absolut.. La presència de homes és molt superior a la de dones, però això també ens passa a nosaltres, menys quan exercim la paritat per decret.. Les seves formes d'expressió són molt diferents de les nostres, la llengua, els crits, els cops de sabata...una expressivitat col·lectiva molt particular. El dia 10 va ser un primer pas, i potser cal cedir el protagonisme molt cops més per seguir donant passes, exercint-lo com els hi sembli bé, malgrat que a "nosaltres" ens incomodi. Cal superar un racisme subjacent que rau dins la societat, de caràcter econòmic amb repercussions socials. Sovint nosaltres mateixos el posem en pràctica reproduint models i esquemes que de boca en fora rebutgem. De vegades no som capaços de mirar a la cara al treballador que està posant rajoles, que recull la brossa o ens obre una ampolla de cervesa, sigui moro o cristià. Martin Luther King deia: "Quan parlem de racisme estem parlant d'un problema econòmic...", les barreres culturals, religioses i socials cauran per si soles si s'enderroca el mur econòmic.

La memòria invisible

Toni Alvarez

Certes

Atordits encara per la penúltima salvatjada israelí, sembla que quedi molt enrere en el temps, les anteriors i constants agressions a la població palestina. A Gaza i Cisjordania ja fa 60 anys que l'ocupació militar jueva provoca patiment, mort i destrucció de forma metòdica i espantosament perseverant.

Aquesta certesa matemàtica, contrastada pels milions de refugiats palestins, o pels milers de morts assassinats per les forces d'ocupació israeli continua prenent sentit i significat amb el pas del temps: si mirem com ha involucionat el devenir del poble palestí als darrers 60 anys, restarem astorats (o no) de veure com, quan sembla impossible que Palestina estigui pitjor, l'estat d'Israel s'encarrega de trencar aquesta presumpta impossibilitat. Desesperant.

Una amiga feminista i antimilitarista israeliana, la Tal Haran, em va exemplificar, fa un temps, com es podien sentir els palestins amb l'ocupació que pateixen als territoris ocupats. M'havia d'imaginar que anava a

veure un amic o un familiar a l'altre punta de la ciutat en cotxe. En sec, em trobava un semàfor en vermell. I allà esperava 5 minuts, mitja hora, dos hores, tota la nit, dos dies, una setmana, un mes, dos anys... Quant temps haguéssim aguantat? Aquesta era la versió tova i de reflexió. La real, i provocadora de ràbia i indignació, és que entri un exercit al teu poble, el bombardegin amb armes prohibides per les convencions internacionals (com potser que hagin armes aprovades internacionalment?) el destrueixin i marxin davant la inòpia dels estaments polítics internacionals. Els mateixos que fa 60 anys que decreta resolucions que provoca el riure israelià.

El paranoic art de col·lectivitzar la desesperació als dos territoris, Gaza i Cisjordania, totalment aïllats entre si, un poble amb un 80 % d'atur, tancat per terra, mar i aire a la voluntat d'Israel, murs de ciment, check points, raids aeris, bloqueig econòmic de l'exterior,

continues colonitzacions als territoris ocupats. Ghetto, genocidi... quin nom hem de posar a aquesta maleïda certesa? És possible que tinguem la certesa de la desaparició de la Palestina amb palestins? L'ocupació jueva va encaminada cap aquí. Una Palestina dividida en una mena de bantustans, petits reines de taifes quasi aïllats entre sí a tots nivells, sense capacitat econòmica i agrària, dependents de l'ajuda exterior (controlada per l'estat d'Israel) ocupada militarment i amb una política interna dividida i corrupta.

Es fa difícil pensar que, un dels grans grups que van patir l'holocaust (no oblidem als gitanos, homosexuals, dissidents, etc), siguin capaços de perfeccionar les tècniques i estratègies d'aniquilament social, polític i humà més refinades i maquiavèliques vistes mai. L'art de provocar que l'evidència esdevingui incertesa. L'evidència de l'extermini, la certesa de qui són els culpables.

Manifest "Paraules per la Pau"

Des de 1997, si més no, Tarragona ve acollint regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN i de la VIa Flota dels EUA, sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear. Joan Miquel Nadal i Lluís Badia, en aquell moment, alcalde de la ciutat i President de l'Autoritat Portuària, respectivament, van liderar una campanya, que va incloure gestions amb autoritats militars a Washington i a Madrid, per tal que Tarragona esdevingués seu logística dels vaixells de la VIa Flota dels EUA. En aquell moment l'equip de govern de l'Ajuntament, que va mostrar el seu suport a la campanya, estava format per representants de CiU i del PSC. Els arguments per impulsar la campanya es van basar en suposats beneficis econòmics per a la ciutat. Posteriorment els arguments han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de suposades operacions "humanitàries". Més recentment, uns i altres fan

referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats". Abans que els atemptats de l'11-S justificassin l'adopció de "mesures de seguretat" i restriccions de les llibertats civils, els arguments esmentats es van barrejar amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès - convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar. Les escales que fan les embarcacions estan considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, ens hem assabentat de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona,

maniobres militars amb instal·lació de campaments en el port i transports militars amb tren i, com no, de la visita constant de vaixells de guerra provinents de l'Iraq. La presència dels vaixells de la VI Flota dels EUA i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font a **Paraules per la Pau**